

MI LESZ?...

Még fülünkben a féltámadást hirdető szolozsmás "Aluluja" és lelünkben ott ég a vágy, hogy vajha még mi is lehetnénk a husvétit nyul meséjében és éppennyolvan örömmel fogadhatnánk a husvétit pirostojásokat, mint valamikor gyermekkorunkban, az akkortájt sokat szidott régi jó békevilágban, amikor még akadt szőlő és lágú kenyér minden magyarnak... Ma ezzel szemben a huszadik század emlőin nyomorgóvá felnőt világ mindenegyes sarkából szinte kisérteties hangon süvit fülünkbe a nagy kérdés: "Mi lesz?"

Talán nem illik a husvét mély lelki hangulatát az anyagi világ bujának-bajának felparaszolásával megzavarnunk. Hiszen nemcsak a naptár szerint mult el a Nagyhat, amikor Krisztus képét viselő mindenegyes embert megkorbácsolt azt élet, hanem maga a természet is a feltámadás köntösét ölti ma-holnap magára: minék idézzük akkor vissza a megpróbáltatások sötét szellemét, miért nem élvezünk inkább a tavaszi szellők sokatígérő muzsikáját? — Azért mert a jelek, a bennünket körülvevő anyagi világ a husvét után is magabaszállásra, megfontolásra, óvatosságra intenek.

Tényleg mi lesz például itt Kanadában is a magyarral? Azt mindenki nagyon jól tudja, hogy az idén kevesebb lesz az építkezés, tehát ezzel egyidejűleg a munkaalkalom és hacsak ki nem találunk valamit az ország bőlcsei — egy a nyár, a rövid kanadai kereseti lehetőség idején is kénytelen lesz koldusként a hatóságok vagy magánosok könyöradományából tengetni életét sok-sok honfitársunk. Vízont ha nyáron is népkonyhák tartják majd féken a szerencsétlen körülmények közé sodródott nincstelenek korgó gyomrait: vajjon mi lesz jövő télen?!

Mi lesz akkor, amikor annyi forgótké sem lesz Kanadában, mint ma és ennek következtében még kevesebb lesz a vállalkozási kedv és ezzel arányosan a munkaalkalom. Beszélnek ugyan erről is, arról is. Jósolnak, jövendőlnék szebb jövőt, sőt akadnak elhatározott lelkek, akik merész tervekkel szeretnék áthidalni a nyomorgás éveit és egy csapásra szeretnék gyökeresen megváltoztatni a helyzetet, egyetlen érvágással akarják meggyógyítani a nagybeteg gazdasági életet. Más országok példája azonban azt mutatja, hogy hiába minden erőltetett kísérlet — a világnak gazdasági téren is el kell szenvednie a háboru által fejetetejére állított termelési és fogyasztási körülmények következményeit.

Tehát végeredményben akár beleörödlünk a sorsunkba, akár lázodunk ellene: a közeljövő azokat fogja megmenteni az ésszeroppanástól, akik kitartanak és fogukat összeszorítva állják a nagy idők nagy viharát. Mindazok, akik akár megtörnek, visszavonulnak avagy elkedvetlenednek ebben a nagy kenyérharcban, éppennyel elvesznek, mint akik a viharral szembeállva vértelenül mellet állanak ki az élet országtájjára és kalandos megoldással igyekeznek magukat túltenni a gazdasági élet könyörtelen tényekkel számoló sziklazátonyain való hájtórésen.

És amikor a "Mi lesz?" utáni kérdőjel keresztje golyótal sulyal nehezedik a mai nemzedék gondolatvilágára, akár csak 1898 esztendővel ezelőtt az Istenember vállaira — akkor, éppen a mai nehéz napokban van a legnagyobb szükség arra, hogy mindenegyes keresztrefeszített kanadai magyar is higgyen a feltámadásban. A "Mi lesz?" ráknehezítő súlyát a jobban bírjuk, ha szívünk rejtekén komolyan, határozottan elszűnk a kanadai magyar jövőben: az újjáéledő feltámadásban. Ne legyen ez a hit a husvéttal távozó, szertefoszló ködös bizonytalanság, ne legyen ez sült-galamb-várás, hlu remények által táplált álom, hanem igenis tettek és a helyzetet mérlegelő komoly elhatározás: lesz még élete is a magyarnak Kanadában — ha mi is úgy akarjuk!

Ismét meggyilkoltak a szerbek egy horvát szabadsághőst

Zágrában — mint ismeretes — újabb politikai merénylet következett el. Egy ismeretlen ember hátulról vassbotl leütötte dr. Sufflay Milán zágrábi egyetemi tanárt, a Budapesten is jólismert történelmi és politikust, aki magánjelentések szerint már meghalt. A zágrábi rendőrség szerint még életben van de eszméletlen.

Dr. Sufflay Milán az ismeretebb horvát személyiség, akivel már sok baja volt a jelenlegi jugoszláv kormányzatnak. Nem tudott ugyanis belenyugodni abba, hogy hazáját, Horvátországot, a jugoszláv államban alárendelt jelentőségű tartományként kezelik.

Politikai magatartása miatt a hatóságok sokat zaklatták a Horvátország érdekében írott cikkeiért két és félelvi börtönre ítélték, azonban Sufflay nem adta fel álláspontját.

Tanára volt a zágrábi egyetemnek s történelmi munkáival mindenütt nagy elismerésre tett szert. Egyetemi tanumányait Budapesten végezte. Kedvence volt Thallóczy Lajosnak és az ő közbenjárására alkalmazták egész fiatal korában a Magyar Nemzeti Múzeum könyvtárában is. Ebből az időből származik néhány magyarnyelvű történelmi tanulmánya, amely tulajdonképpen a hovátsága és a magyar-

szabó Sándor világbajnok beszámoló diadalutjáról

Röviden mi is megemlékeztünk, amerikai laptársaink azonban állandóan részletesen beszámolnak Szabó Sándor honfitársunk, a neves birkózó diadalutjáról. Mindaddig azonban még egyetlen cikk sem vetett olyan hü világot Szabó amerikai pályafutására, mint az a levél, amelyet a világbajnokká előlépett fiatal magyar fiú kért legjobb barátjának írt az Óhazába. Szabó ma az amerikai közönség bálványozott kedvence, akinek egy-egy mérkőzését a nézők tízezeri tombolják vé-

Bizony sokszor nagyon fáradtan hagyom el a ringet.

Eddigi legnagyobb mérkőzésem a Rudy Dusek elleni volt Philadelphában. Tizennyolcezer ember tombolt a versenyen és ünnepeit, amikor győztem és megnyertem a világbajnokságot. Legutóbb szintén nagyon erős mérkőzésem volt. Ellenfelem már másodszor az egyetemi bajnok Wilson volt és bizony most is nagyon nehéz munkát adott.

Ez alkalommal mérkőzött Holubán is, de nem volt szerencsés. Sfelneke volt az ellenfelem és Holubán a 9. percben esett. Ez volt az utolsó amerikai mérkőzése, mert mint hallom, a hirdetik, hogy győzött megint szerződését nem hosszabbították meg.

Muskrat-veszedelem a Dunántúlon

A VESEDELMES MEZEI PATKÁNYOK HADA BUDAPEST FELÉ KÖZELEDIK — A PÉZSMAPOCOK UTJA CSEHORSZÁGON ÉS AUSZTRIÁN KERESZTÜL, A MAGYAR VIDÉKEKEN

A magyar fővárosba legutóbb hírek érkeztek arról, hogy a Dunántúlon, Esztergom megyében rendkívül mértékben elszaporodtak a pézsmapocok, melyek a kertekben és a vetésekben sok kárt tesznek. Süttő környékén a pézsmapocok már a gyerekeket is megtámadták. Egy kis gazdagyereket pézsmapocoktól származó sulyosabb természetű marási sebekkel kórházba kellett szállítani.

A pézsmapocok inváziója veszedelmesebb arányokban egyre inkább Budapest felé közeledik és a Dunántúlon különösen Moson, Győr, Komárom és Esztergom megyékben dúsul a patkányfajhoz tartozó kártékony állat. A veszélyeztetett vármegyébe szétküldött leírás szerint a pézsmapocok valamivel nagyobb a városi patkánynál és rendszerint a vizek közelében élnek. A vetéseket, különösen a kukoricásokat pusztítja. Ilyenkor, tavasz felé kezd szaporodni és új területek felé nyomul. Renkivil szapor. A évenként többször ellik és egyszerre nyolc-tízet is kölykezik.

Érdemes megemlíteni, hogy a kártékony pézsmapocok Csehszágból tört át Csonkamagyar-

országba. Egy csehországi birtokosnak az az ötlete támadt, hogy az értékebb szőrmét szolgáltató pézsmapocokból faradót létesít. Ecéből Kanadából nyolc pár pézsmapocot hozott és azokkal megkezdte az "üzemet". A fogsághoz nem szokott állatok közül néhány megökött a farmról és átjött az osztrák és a magyar határokon Gyors szaporaságával néhány év alatt teljesen elarasztotta az egyes vidékeket, sőt Németországba is betört.

A magyar földművelésügyi minisztérium a mult évben jutalomdíjat tűzött ki pézsmapocok irtására. A rovartani állomás minden arab beküldött pézsmapocok-farok után egy, illetve két pengő jutalmdíjat fizetett és a valy ilyen célokra körülbelül 15 ezer pengőt költött el a földművelésügyi minisztérium.

Ment is az irtás nagy buzgalommal. Különösen a veszélyeztetett vidékeken lakó halászok, mezőőröknek és erdőőröknek jó mellékterületű került a pézsmapocok irtása révén. A hivatalos jutalmakon kívül a pézsmapocok gerezdját darabonként négy-öt pengőjével lehet értékesíteni. Az idén azon-

ban már egyetlen egy pézsmapocok-farok sem küldte be a rovartani állomásra, mert a pénzügyminiszter a költségvetésből törölte a jutalmdíjakat.

Igy most már nincs ami a mezők és erdők népét a tömegezőbb irtásra buzdítsa. Ennek pedig a gazdaságosság valja kárát, mert a veszedelmes állat hihetetlen szaporaságával kiszámíthatatlan károkat tesz az őszi és a tavaszi vetésekben.

Szóba került az is, hogy az ország különböző vidékein létező rengeteg munkanélküliből irtógárdákat szerveznek és kellő kitanítás után ezeket a gárdákat hadküldik a veszélyeztetett területeken garázdálkodó pézsmapocok ellen.

FÉRFIBŐL NŐ LETT EGY DAN FESTŐMŰVÉS

Kopenhágából jelentik: Erdékes esetről írnak a lapok. Wege ner Einar jónévi festőművészt többszörös orvosi műtéttel nővé változtatták. A festőművészt különösen a francia fővárosban kitűnő művészi hírnévre örvend. Az utolsó műtétet a drezdai női klinikán hajtották végre Wernekos professzor. A némi átváltozás természetesen az azzal a következménnyel járt, hogy a festőművész elvált feleségétől, aki szintén jónévi festőművésznő. A férfiből lett nőnévét is megváltoztatta és Elba Lill névre anyakönyveztetette magát.

ŐTEZER HARCIREPÜLŐCÉPE VAN AZ ÖT VEZETŐ NAGYHATALOMNAK

Londonból jelentik: Montague légügyi államtitkár a következőkben ismertette az öt vezető katonai nagyhatalom légi haderejét, illetve az elsőosztályu harc repülőgépek számát:

Franciaország 1320, Olaszország 1100, Egyesült Államok 1050, Oroszország 1000 és Anglia 790 elsőosztályu gép.

Az angol katonai repülőgépek a következő osztályokba sorolhatók: Pombavető és harc repülőgépek 348, gyalogsági kooperáló gépek 120, üldöző gépek 156, hidreplánok 25, a haditengerészetbe beosztott repülőgépek 141.

SARGA CIPŐT VISEL A BABAM

IRTA: NAGY DANIEL

Bagi, meg Hupuci hazafelé tartottak a gyulai vásárról. Kivülök még három falubeli cigánymuzsikus volt a kocsin, akik ugyancsak a gyulai vásáron voltak, egy kis kereszt szemponjtábol. Bagikék fölveték őket a kocsi, csak úgy ingyen, meg hogy cincogjanak egy-egy kicsit a hosszú uton. A falu alatt Bagi megrázta Hupucit, aki a saroglyán aludt.

— Ébredjend kény, Hupuci sógor, mindjárt itthon vagyunk. Hupuci felnyitotta a szemét, a bajusztát kétfelé dörzsölte s mikor némiképp tisztábajött a körülményekkel, megszólalt: — Aszcondod, hogy ébredjek? Minek ébrednék, mikor nem huzza a cigány? Miért nem zenditettek rá, hamar fölbredtem? Bagi leintette a cigányokat: — Nem addig az, sógor. Kotródjatok le a kocsirol, most már hazatálatok. Mikor a cigányok legráitak, még hozzátette: — Csak nem menünk muszikkaszóval be a faluba, Hupuci sógor?

— De este van, Bagi sógor, amint látom. Akkor pedig ki nézi az embert? Legalább még azt az egy keserves notát huzták volna, amelyik arról a sárga cipőről szél. Hogy asszonya hogy: Sárga cipőt visel a babám Bagi leintette: — Hallgasson már avval a sárga cipővel... — Mé hallgassak, Bagi sógor, mikor jókedvem van?

— Jókedve van? Akkor mért nem vette meg a sárga cipőt a feleségének? Hiszen megígérte neki, ha a borjut eladja...

Hupuci kimeresztette egy kicsit a szemét s mikor tisztába-jött a vásárbeli dolgokkal, kicsit rekedtebben és halkabban válaszolt: — Aszcondod, hogy mért nem vettem meg a sárga cipőt? Hát azért nem vettem meg, mert nem akartam, ha tudni akarod, aztán pediglen, mi közbéd neked ahhoz, hogy én milyen cipőt veszek a feleségemnek? — Semmilyen se vesz kend. Az az áldott, jólelkű asszony mást érdemelne. Persze, dupla porció paprikás a cigányoknak, aztán a borosüvegek között táncolni, azt tudja kend. Hol a borju ára?

— Hallod-e, Bagi sógor. Al-lítsd meg a kocsidat, mert én nem megyek tovább. — Miért, Hupuci sógor? Hiszen mindjárt itthon vagyunk. — Azért, mert énnekem úgy tetszik. Nem szorultam senki kocsijára. Ha kocsin akarok menni, van nekem magamnak is. Lemászott a kocsirol s közben még kimondta, ami a saive hegyén parázslott: — En annak veszek sárga cipőt, akinek akarok. Meg abból is én parancsolok, hogy ki mit érdemel. Bagi elhajtott, Hupuci gyalogosan bandukolt a falu felé. Mikor hazafért, már koromsötét volt, allg látott a bajuszáig. A kutyá észrevette, ugatva elébe-szaladt.

— Elmenj innén — mondta Hupuci, — mert ugy oldalbaruglak, mintha nem is a gazdád volnék. Mit vonyikolsz? A kapu előtt megállt, levette a kalapját, megvakarta mind a két fülle tövét: — Jó, jó — mondta, — de mit felelek neki, ha azt kérdezi, hol a borju ára? Ez még sem egészen könnyű dolog. A homloka verejtékezni kezdett, a hátán meg, mintha hanggyak szaladgáltak volna. Körültekintgetett, izgett-mozgott, szuszogott, köhészelt: — A fene abba a kutyába, most az sincs itt, hogy oldalbarugnám. Egyszerre valami észbejuttott s ekkor a bajusza mögött elmosolyodott: — Ebbizony, szentuccse, jó lesz. Leült a kapu elé a földre s elkezdett jajgatni: — Jaj, jaj nekem, szentatyám... Jaj egy megváltó, jó Istenem... Jaj, mennybenlakozó, örök Egyistenem...

Nyílt a kiskapu, Janika, a Hupuci kisfia, lesett ki a sötétbe: — Édesapám volna itten? — Jaj, Janika, egyfiam, szaladj édesanyádért, mert nyomban meghalok. Jött a fiatalasszony, lángvörösen, kétségbeesve: — Teremtő jó Isten, mi baja történt? Hupuci ekkor már elnyulva feküdt a földön, jajgatott, nyögött, a kezével hadonászott: — Jaj, egyetlen, jó feleségem csakhogy idevezérelt a jó Isten mellém, mert mingyárt meghalok.

— Ereggy, Janika — mondta az asszony — hidd el a plébános urat... Istenem, Istenem, mi történt, édes apjukom? Hupuci kicsit felkényőzkölt: — Janika, fiam, ne menj a plébános urért, mert énnekem már ugyis végem van... — Jöjjön, besegitem, édes apjukom, ugyan mi történhetett? — Eljött a végso óráim, Veronka lelkem, eljött. A felesége besegítette, befektette az ágyba, mellélült: — Hol fáj apjukom? Majd levetkötöttem szépen, csak ne nagyon mozogjon. Hupuci sűrűn pislogott, mint ha szemel az utolsókat reszketnék: — Ne vetkőztess, Veronka lelkem, így akarok elmenni a másvilágra, tisztességes öltözetben. Bucsuaz el tőlem, ha akarsz, mert nem látssz többé. Elnyel a sirhalom sötétje. Janika sikoltani kezdett. Hupuci megnyugtatta: — Ne sirj, Janikám. Jó apád voltam, az igaz. Tavaj előtt is vettem neked egy nadrágot, igaz, hogy már kinőtted, de jó állapotban van az még ma is. Ne sirj kisfiam, jövőre már a csizmám is neked adtam volna, ki tudta, hogy meghalok? Így most már édesanyádé lesz a csizma, de majd neked adja ő is, ha megműsz, csak ne sirjál, ne nehezítsd a végóráim. Látod, anyád nem sirat, neki erősebb szive van. — Stratom én — mondta szepge az asszony, — hogyne siratnám? Csak nem akarok a könnyemmel bánatot okozni. Hupuci, mintha nem hallotta volna, mit mond a felesége, to-

vább beszélt, csöndes halálkóklás sal: — Pedig neki is megvettem most is a sárga cipőt és valaki ellopta tőlem az uton, gyalog-ló kintlódásban. De nem baj az, Veronka lelkem, én rádhagyok mindent, majd veszel te másik cipőt. Nem mondhatsz jó urad voltam, ami szegénységemből telt, mindig megtettem érted. — En nem is panagzkodom. — Nem is panaszkódhatsz, Veronka lelkem. Tavaly is elhoztam hozzád az orvost, mikor nagyon járt a szád és egy kicsit tulságosan meglegeyeztek mérgemben. De most már orvost se híjak többé, se cipőt nem vehetek. Nyugodj bele, lei kem, a végzetbe, és reggelre már nem leszek ugy sem. Az asszony zokogni kezd, közben megkérdezi: — Aztán milyen cipő volt az, apjukom? — Az, Veronkám, szép sárga volt, ugy ragyogott, mint a nap. — Istenem, Istenem — szepegett az asszony — hát aztán, hogy történt ez a baja apjukom? Megaztán... gombos volt az a cipő, vagy fűzős? Mert én a gombost szeretem. Hupuci mélyet sóhajtott: — Az, lelkem, gombos volt. Olyan szép gombos volt, mint a... jaj, már elakad a szavam is. Ugy szorít... Ugy szorít... szorít! — A szívt szorít? — Azt is, a szívem is. Jaj nekem, szívem...

Az asszony felzokogott: — Istenem, Istenem, még az... szossz, mikor a cipő szorít a lábát, hát még a szív...

— Ne sirj, Veronka lelkem — vigasztalta Hupuci — ha van még valami utolsó kívánságod, terjeszd elő, mert nekem már nem sok van hátra. — Vanni vóna — mondta könnyezve az asszony — ha már ugyis elviszi kendet a jó Isten... En hü felesége voltam kigyelmednek mindmáig, az akarok lenni halála után is. Még akkor sem akarok másképpen cselekedni, csak ahogy engedelmével tehetem... — Mondjad Veronka lelkem, mert megint nagyon szorít. Kezd nagyon szorítani belülről. Az asszony a kőtenyébe tetteme bánatos arcát s akadozva mondta: — Édes, jó uram, csak azt akarom kérdezni... ha az Isten elszóltja, meddig viseljem az özvegyi fátyolt? Merthogy a Bagi sógor azt mondta, ha özvegy lennék, feleségül venne engem... Hupuci, mintha most már csakugyan az utolsóit rugná, na gyot jajdult: — Jaj végem van, végem van.

Janika felbőgött, az asszony sikoltott: — Jaj nekem, Istenem... Ni, hogy elkékült a szája, forognak a szemel, reszket az egész teste... Megyek a plébános urért... megyek, megyek... Hupuci ekkor megmarkolta a párnát, felült, a bajusztát rángettát: — Veronka, gyere vissza! — Istenem, hát magához tért — szepegte az asszony s az ágy felé ment. — Gyere ide, közelebb, Veronka.

— Itt vagyok, édes uram, itt vagyok. Hupuci feltérdelt a fehér ágyban, összedörzsölte a tenyerét s Veronka arcát akkora csattant, mint egy rövid, mérges ézengés. — Nesze! — Hiszen kend már egészen-ges — mondta halkan az asszony — de miért bántott? — Azért, hogy huzd le a csizmám, aztán oldsd el a lámpát és ne halljak egy szót se többet. Pont. A gyövő héten beme-gyünk Szegeден és veszünk neked sárga cipőt. — En itt fekszek máma Janika mellett — mondta az asszony.

Hupuci végigtörölte a homlokát, a melle kerekre fúvódott: — Hát feküdj. Ki mondja, hogy ne feküdj? Talán még neked áll feljebb? Gyere, legálabb igazítsd meg a párnámat. Az asszony odamegy lassan, Hupuci rábasalyog. Megfogja a kezét, átöleli, megcsókolja. Janika a nagy csendben kidugja fejét a takaró alól, örömben nevet. Hupuci kicsit megrestell magát, rákiált: — Nem a te eszedhez való ez, mit ártod bele magad? Fújd el a lámpát, osz aludj. Janika elfújja a lámpát, a szobában csönd lesz, még az is allg hallatszik, ahogy Hupuci az asszony fölébe sugja: — Szegeден nemcsak sárga cipőt veszek, hanem piros papucsot is.